

har man indført forskellige Ændringer, der formentlig gøre denne Del af Lovforslaget heldigere og mere praktisk. Man har saaledes ladet Underafdelingschefen være den, der bestyrer den indsatte Byttesum, og man har endvidere tilladt Underafdelingschefen at udbetale den menige forskudsvis Beløb, af hvilken Størrelse han vil, naar han finder, at Omstændighederne tale derfor. Der vilde jo nemlig let kunne tænkes Tilfælde, hvor det vilde være et berettiget Ønske hos den paagældende, at den Del, han vilde kunne faa forskudsvis, ikke blot var et mindre Beløb, men maaske endog var en meget stor Del af det Beløb, han overhovedet har faaet for sit Byttenummer.

Jeg skal anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget i dets ændrede Skikkelse. Det er vor Formening, at det vil kunne opfylde det Formaal, man har sat sig dermed, og at det saaledes kan støtte de Bestræbelser, der alt nu udfoldes — hvorim jo Tingets Medlemmer forleden saa et friskt og fornøjeligt Vidnesbyrd —, og som senere maatte blive udfoldede for at gøre det nødtvungne Værnepligtsophold saa frugtbringende og udviklende for Ungdommen som muligt. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget.

Martin Olsen: Da Flertallet i Udvalget har stillet et Ændringsforslag, som ganske omformer Lovforslaget, saa kan jeg helt se bort fra dette. Jeg skal erklære, at jeg vilde kunne slutte mig til det tredie Stykke i Udvalgets Ændringsforslag, hvis det stod ganske alene, men da der er knyttet et andet Stykke dertil, som efter min Formening indeholder Ting, der for den menige Soldat, for hvem Bestemmelserne komme til at gælde, kunne blive ret ubehagelige, har jeg stillet Ændringsforslag om, at man udstemmer dette Stykke. Jeg er ganske enig med Flertallet og ogsaa med den højærede Minister om, at det er rigtigt, at man gør, hvad man kan for at forhindre, at de Folk, som ikke ere til at have, skulle blive til Vintertjeneste, og hvis Udvalgets Flertal havde indskrænket sig til at fastsætte den Straf, at en Mand ikke maatte bytte for det Tilfælde, at han havde været straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, for Absentation eller for Rømning, men derimod ikke havde taget det tvivlsomme Udtryk „forsætlig Ulydighed“ med, saa vilde jeg have kunnet slutte mig til Forslaget. Jeg har ikke kunnet gøre det nu, fordi jeg tror, at der

i dette Udtryk „forsætlig Ulydighed“ kan rummes megen Vilkaarlighed og gives Plads for Fejlslutninger, for Domme fra overordnede Side og fra Underafdelingschefernes Side, som ganske sikkert fældes i den bedste Hensigt, men som ikke desto mindre kunne blive vilkaarlige. Det er jo saa, at der inden for Militæretaten er den bedste Lejlighed for en stærk Udvikling af Personligheden, men naar der er givet en Mand Ret til at skønne og Magt til at dømme, og han er i Besiddelse af stærk militær Nidkærhed, vil Dommen i Reglen være farvet af denne stærke Nidkærhed og ikke altid blive saa upartisk som under almindelige civile Forhold, og jeg tror derfor, at den sundeste Ordning af det Spørgsmaal vilde være, at man ganske simpelt sagde: I faa ikke Pengene, naar I have solgt jeres Nummer, I faa dem først senere, enten i smaa Afdrag under Tjenestetiden om Vinteren, eller naar I skulle hjem. Jeg tror, det er det bedste Korrektiv for Ordningen af den Sag, og jeg er sikker paa, at jeg ogsaa har Meningsfæller i denne Sal uden for mit eget Parti, der dele denne Opfattelse.

Thi det er jo saa, at mange af dem, der blive liggende, gøre det af forskellige Hensyn. Nogle gøre det for Pengenes Skyld, men andre ogsaa, fordi de ville bruge den Tid, der levnes dem, til nyttig Gerning. Jeg kender saaledes Skolelærere, der have brugt Vintertjenesten til at tage Kursus for at blive dygtigere. Jeg kender Haandværkere, der have faaet Tegneundervisning, og som altsaa have brugt denne Tid, hvor de ellers maaske vilde have gaaet arbejdsløse, og brugt den overmaade godt. Vintertjenesten kan altsaa bruges til overmaade gode Formaal. Men saa er der jo de andre, man er bange for, Subjekterne, dem, der ikke ere til at have med at gøre, dem vil man søge at udelukke paa den Maade, her er foreslaaet, men jeg tror, man udelukker dem allerbedst derved, at man uden at give Bestemmelsen dens strenge Skær, kun holder fast paa det tredie Stykke i Udvalgets Ændringsforslag, nemlig Bestemmelsen om, at de kun faa Pengene senere, naar de skulle hjem; thi det er vistnok i Reglen saadan, at de, der have faaet de Straffe, der omtales i andet Stykke, ikke ville blive liggende. I Reglen have de, der have faaet disse Straffe, faaet saa meget af Militærlivet, at de hurtigst muligt ville søge at komme derfra, og Bestemmelserne i andet Stykke ere altsaa for saa vidt overflødige.